

Hoofdstuk 25

Familieëunie 2009

Op 15 maart 2009 was er ter gelegenheid van de eerste presentatie van dit boek een familieëunie. Ruim 120 man kwam hier naartoe. De presentatie werd gehouden in de schouwburg Agnietenhof te Tiel. Waar anders?

De middag begon om 14.00 uur. De bezoekers konden hun jassen beneden kwijt. Ze schreven zelf hun namen op stickers, die ze vervolgens op hun kleding plakten zodat iedereen kon zien wie wie was. In de zaal boven, de foyer, waren voor 90 personen stoelen klaargezet, maar dat aantal was niet voldoende. De stoelen die al klaar stonden, gestapeld, werden er zeer snel bijgezet. Rond 14.30 uur hield ik een kleine verhandeling over de studies naar onze familie en hoe het boek in elkaar steekt. Ook wat leuke anekdotes en tenslotte het feit dat er in onze familie slavenhandelaars voor kwamen. Weliswaar van de kouwe kant, maar toch.

Rond 16.00 uur werd er door iedere aanwezige geposeerd op de grote trap. Iedereen staat er op. Het was een heel bijzondere dag. Ik heb daar ook verteld dat er constant aan het boek gewerkt wordt en dat er in 2014 weer een boek uitkomt met de laatste stand van zaken. Of dat nu echt slim was, weet ik niet. Ook heb

ik verteld dat Helena (Lijntje) van Dooleweert samen met haar man, de heer Johannes Hijmans, gewoond heeft in Tiel in het huis Puntenburg. En dat er op het terrein waar nu verzorgingshuis Walstede staat, vroeger een drietal landerijen waren in het bezit van de familie Velders.

Mijn zoon Rob heeft op het einde nog een paar zeer warme woorden gesproken. Met een prachtig vloeibaar cadeau.

Ook hartverwarmend waren de woorden van mijn oom Wim. Drie dagen later, per brief, maar toch. Hieronder zijn brief.

Brief van Wim

"Dag Gerard,

Nogmaals mijn complimenten en dank voor al het werk dat je in het boek van de fam. Velders hebt gestoken. Ook de reünie was heel geslaagd. Jouw inleidingwoordje was voortreffelijk en ook het dankwoordje van jouw zoon Rob was hartverwarmend. Ondanks dit zit ik toch met een soort van plaatsvervangende schaamte. Ook een dankwoordje van jouw familie was zeer

op haar plaats geweest. In gedachte had ik al een paar ideeën hierover. Alleen zag ik geen kans om in jouw organisatie in te breken. Dat heeft ook veel te maken met mijn eigen onzekerheid en zenuwen. Hieronder een korte weergave van mijn reeds geformuleerde gedachten voor mijn dankwoordje namens de hele familie. Het is mosterd na de maaltijd, maar ik wil het jou toch laten weten:

Mijn naam is Wim. Ik ben de zoon van ome Gerrit en tante Aal. Willen jullie deze laatste naam even onthouden. Ik kom daar straks op terug.

Beste Gerard, ik heb bewondering voor jouw doorzettingsvermogen. Jaren lang heb jij heel veel tijd gestoken in het achterhalen van alle familieperikelen. Het boek ligt nu hier voor ons. Beste mensen, Gerard, mijn neef, is een druk baasje, en hij is heel creatief. Zoals jullie gemerkt hebben, kan hij goed schrijven. Daarnaast kan hij heel mooi schilderen. Hij heeft lang les gehad (of nog) van een Chinees. En Gerard heeft daar feeling voor. Ook kan hij goed tekenen. We zouden ons kunnen afvragen, wat doet hij nog in zijn vrije tijd? Dan is hij gemeenteambtenaar van Den Bosch.

Gerard vertelde mij bij het zestigjarig huwelijksfeest van Piet en Jo, dat het boek over de familie Velders bijna af was en dat hij er met plezier heel veel vrije tijd in had gestoken. Hij voelde er echter niets voor om er ook nog veel geld bij te leggen. Ik vroeg hem mij een begroting op te sturen, dan zou ik er mijn gedachten eens over laten gaan. Hij bedoelde dus te zeggen dat hij mij graag als sponsor zou hebben. Jullie weten, dat een Velders, en zeker een Velders uit het Tukkerland zelden het achterste van zijn tong laat zien. In gedachte was ik echter al bereid om Gerard met 500 euro te ondersteunen. Al denkend, kwam ik tot de conclusie, dat

mijn broer Hein ook wel eens mee kon doen. Hein was de zakenman van de familie met een feilloos inzicht in geldelijke zaken. Toen we een driekwart jaar geleden bij Hein op ziekenbezoek waren, heb ik dit eens aangekaart.

Nu moeten jullie weten dat mijn broer Hein heel goed kon verkopen, maar heel zuinig was om iets te kopen, laat staan om zomaar geld te steken in iets waar alleen maar een boek uit zou voortkomen en verder niets. Ik wist ook dat het afdingen bij Hein in het bloed zat. Helaas lag hij toen al ziek op bed. Zijn lichaam liet hem geleidelijk in de steek, maar zijn 'kop' was nog prima in orde. Daarom kon ik mijn voorstel wel doen.

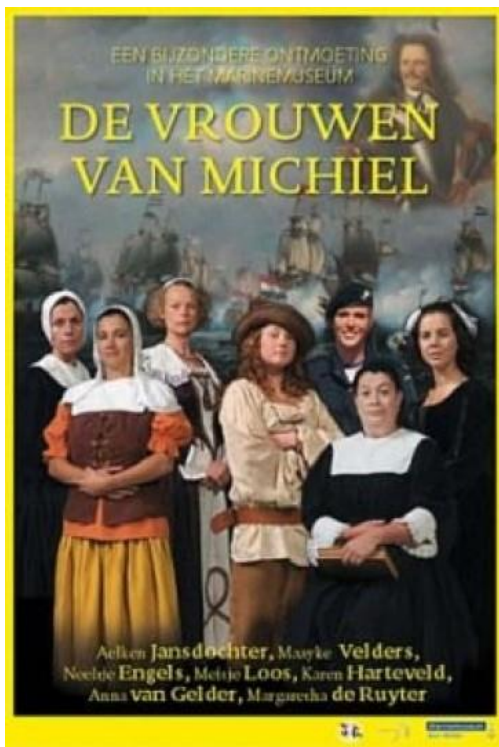
'Hein, moet je eens luisteren. Gerard, onze neef, is al jaren lang met een boek over de familie Velders bezig en met een paar maanden verwacht hij klaar te zijn. Voor de onvoorziene kosten zoekt hij een paar sponsors. Nu had ik zo gedacht, als we hem nu eens voor 1000 euro per persoon sponsoren, dan is hij al een heel eind.'

Zonder dat hij mij liet uitspreken, onderbrak hij mij met de uitroep: '500 euro en niet meer.' In lachen uitbrekend zei ik hem dat dit nu ook precies mijn bedoeling was, 500 euro per persoon. Toen had hij in de gaten dat ik hem, de zakenman bij uitstek, tuk had. In zijn bed liggend barstte hij in lachen uit en hinnikend kon hij nog uitbrengen dat ik een grote rotzak was om hem zo beet te nemen.

Een paar weken daarna mailde Gerard mij zijn begroting, waar ik steil van achter sloeg. De in gedachte beschikbaar gestelde 1000 euro waren een druppel op de gloeiende plaat. Ik zag zo 'n kostbare opzet helemaal niet zitten. Dit mailde ik Gerard dan ook. Een paar weken later ontving ik antwoord. Ook Gerard vond deze opzet te kostbaar en hij zou zoeken naar een goedkopere uitvoering. Gerard wist nog niet van onze bedoeling om hem te sponsoren. Weer even later mailde Gerard mij dat hij er nu uit was en dat alles veel goedkoper kon en dat hij het risico van hoge kosten best zelf durfde dragen, want als hij 100 boeken voor 15 euro kon verkopen, dan was hij uit de kosten. Voor de reünie moesten de familieleden dan wel 10 euro betalen. Hij en ik waren het er over eens dat 15 euro voor het boek en 10 euro voor de

bijeenkomst heel redelijk en haalbaar moesten zijn. In die tussentijd heeft mijn broer Hein afscheid van het leven moeten nemen. Gelukkig had ik Gerard nog niets beloofd en bij nader inzien was sponsoring ook niet nodig. Toch moet Gerard weten dat we hem niet in de kou hadden laten staan.

En als laatste wil ik jullie laten weten, dat ik wetenschappelijk gezien een meningsverschil met Gerard heb. Gerard meent wetenschappelijk te moeten vaststellen, dat de eerste vrouw van Michiel de Ruyter, Maayke Velders, geen familie van ons is.

Annie, mijn vrouw en ik zijn naar een tentoonstelling geweest in Den Helder. Daar was in het marinemuseum de afgelopen maanden een tentoonstelling over de vrouwen in het leven van Michiel de Ruyter. Den Helder binnenkomend werden we al getroffen door de metershoge aanplakbiljetten met levensgroot de namen van de vrouwen die in het leven van Michiel een rol hadden gespeeld. De eerste vrouw die genoemd werd was Maayke Velders. Geel groot vermeld. Mijn hart begon luid te kloppen. Ik had het wel van de daken kunnen schreeuwen: 'Zien jullie het goed, Maayke Velders is mijn oudtante!' Helaas is Maayke Velders in het kraambed gestorven. Het Borelinkse, Aaltje genaamd, is kort daarna overleden. Zien jullie de verbindende lijn? Mijn vader heeft 'Aal' tot zijn vrouw gekozen. Dezelfde naam 'Aal' komt terug bij het kind van Maayke Velders, de eerste vrouw van Michiel de Ruyter.

Gerard zal het wetenschappelijk gezien best goed onderzocht hebben, maar mijn gevoel zegt toch wat anders. Ik blijf geloven dat Maayke Velders onze oudtante is en dat blijft ze. Een geloof kan ook een houvast zijn.

Beste familieleden, namens allen dank ik Gerard voor al zijn werk en Nelleke, zijn echtgenote, voor haar niet aflatende ondersteuning. Heel erg bedankt, Gerard."